

Единъ селянинъ вървѣше по бръга на рѣката и отвреме навреме се спираше подъ сѣнкитѣ на кривитѣ върби, като че търсѣше мѣсто за почивка. Селянинътъ видѣ подъ една върба малко тревица и, точно като преви крака да седне, предъ очитѣ му се мѣрнаха дрехи. Той се спрѣ, погледна учудено непознатитѣ дрехи и се вслуша. Откъмъ другия бръгъ на рѣката се чуваха тихитѣ гласове на две момчета, които сигурно се препичаха на горещия пѣськъ. Стариятъ човѣкъ се загледа още веднажъ въ оставенитѣ дрехи и сега учудването му стана още по-голѣмо, защото дветѣ купчинки дрехи изглеждаха съвсемъ различни. Върху чистата тревица бѣха проснати едни кѣси бѣли панталонки, до тѣхъ се нареждаха малки чорапи, лѣснати обувки и бѣла блуза. До тая купчина се търкаляха други едни панталони, отъ дебелъ селски платъ, съ петна отъ плодове и зелена трева, съ орѣфани крачоли и две голѣми

дупки отзадъ. До панталонитѣ бѣше хвърлена конопена риза и прокълвано калпаче отъ агнешка кожа. Селянинътъ веднага позна дрехитѣ на селско момче и още сжщата минута се досѣти, че това не може да бѣде другъ освенъ познатиятъ немирникъ на селото, който се наричаше Порчо. Но другитѣ дрехи на кого можеха да бждатъ? Тия тънки дрехи, тия лѣскави обувки, на които подметкитѣ и токоветѣ показваха, че сж съвсемъ нови, после копринената панделка подъ якичката на бѣлата блуза — всичко говорѣше, че това облѣкло е на градско момче.

Това момче се наричаше Поли. Децата продължаваха да говорятъ, проснати върху топлия пѣськъ, а селянинътъ побутна съ тояжката си скжпитѣ дрехи на Полито, погледна ги още веднажъ и отмина. Слѣнцето препичаше силно, и двамата приятели като че не мислѣха да ставатъ.

Едното момче се обърна по коремъ върху пѣська и опѣна кра-